

Când vine cu dispreț, descurajarea

Danab

Când vine cu dispreț descurajarea
lovindu-ți sufletul împovărat,
Ridică-ți ochii și privește zarea:
În încercare, El când te-a lăsat?

Când valul luptă ca să-ți ia Credința
din inimă, și luptă ne-ncetat,
Privește către Cel ce Biruința
pe mare, ucenicilor le-a dat!

Când dragostea de oameni nu mai este,
Căci fiecare-și caută folosul său,
Ridică-ți ochii și spre Cer, privește:
Tot Cerul minunat este al tău!

Când El va reveni pe nori de Slavă,
Să-și ia poporul Lui de pe pamânt,
Doar tu vei fi Mireasa Lui cea dragă,
Ce nu și-a plecat ochii spre pământ.

Ea n-a privit la multele talazuri
Ce barca, să-i sfărâme ar fi dorit.
Știa! Odată-n ceruri sus, obrazul,
Îi va fi șters de Mirele Iubit!

"Mireasa Mea ! O, nu lăsa nici teama
și nici descurajarea să te-mbrace
cu-al lor fior ! Tu bine să iei seama
Ca să fii Sfântă ! Și să trăiești în Pace !"

04.06.2020